

РЕШЕНИЕ

№ 1589

гр. София, 12.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разглежда дело номер **9313** по описа за **2013** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез пълномощника адв. Б., срещу РЕШЕНИЕ от 29.04.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 12-ти състав по НАХД № 21387/2011 г.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че констатациите в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление не отговарят на действителната фактическа обстановка. Изложени са аргументи за прилагане на чл. 415в от Кодекса на труда /КТ/. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението на СРС и реши спора по същество, като да отмени наказателното постановление.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” - С. /Д „ИТ”/, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима и ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 29.04.2013 г. по НАХД № 21387/2011 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 23-2301050/25.10.2010 г., издадено от директора на Д „ИТ”- С., с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Ц. З. С., С. Ц. М. и Л. Д. В., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно е осъществен състава на нарушението по чл. 62, ал. 1 от КТ и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, обуславящи отмяна на НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК, въз основа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, приема следната фактическа обстановка:

На 18.08.2010 г. в пункт за вторични суровини, стопанисван от [фирма], е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на Д „ИТ”-С., като на обекта е заварен Ц. З. С., който собственооръчно декларира, че изпълнява длъжността „общ работник”, без да са уредени с него от касатора, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, отношенията във връзка с предоставянето на работна сила. На 19.08.2010 г. е сключен трудов договор между [фирма] и Ц. З. С.. На 20.08.2010 г. е приключена проверката по документи в сградата на Д „ИТ”- С. и е съставен АУАН № 23-2301050/20.08.2010 г., а въз основа на акта е издадено и процесното НП.

При правилно установена от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 12-ти състав фактическа обстановка настоящата съдебна инстанция не споделя изводите на първоинстанционния съд за законосъобразност на НП, тъй като счита, че извършеното нарушение не е правилно квалифицирано.

Санкционната норма на чл. 414, ал. 3 от КТ предвижда административнонаказателна отговорност за работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2 чрез налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева. Съгласно чл. 61, ал.1 от КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. Нормата на чл. 62, ал.1 от КТ предписва писмена форма на трудовия договор.

В конкретния случай по делото безспорно се установява, че Ц. С. към 18.08.2010 г. е работил на обекта, проверен от контролните органи при Д „ИТ” С. и описан в НП, без да е налице сключен трудов договор с [фирма]. Дадената в АУАН и НП правна квалификация на нарушението - по чл. 62, ал.1 от КТ, обаче не съответства на описанието му от фактическа страна. Неизпълнението на задължението на работодателя да уреди отношенията си по престиране на работна сила от страна на Ц. С. като трудови чрез сключването на трудов договор представлява неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от КТ, а не на чл. 62, ал.1 от КТ. Последната норма урежда формата на трудовия договор – писмена, но не предвижда конкретно задължение за сключване на такъв договор. В процесния случай дружеството –

касатор е санкционирано не за нарушение предписаната от закона писмена форма на трудовия договор, а за това, че не е сключило договор, с който да уреди отношенията си с конкретното лице като трудови.

Правилата на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са императивни и неспазването им представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност на наложеното административно наказание. Като е приел, че при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление са спазени изискванията на ЗАНН, първоинстанционният съд е постановил решение при неправилно приложение на закона.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, НО, 12-ти състав е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се отмени НП № 23-2301050/25.10.2010 г., издадено от директора на Д „ИТ”- С..

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 29.04.2013 г. по НАХД № 21387/2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 12-ти състав, и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2301050/25.10.2010 г., издадено от директора на Д „ИТ”- С., с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.